

Димчо Дебелянов

Слънчогледи

Ах, ето де ме ти изведе,
ти, който нявга властно обеща
на мойта гордост – вихрени победи
и жар всерадостна на любовта.

Скърбя в градини глѣхнали и бледи,
обител на покрусена мечта.
Аз чувам тиха жал по утринта
на слънце невидели слънчогледи.

Кому бе нужна моята съблазън?
Защо съм обнищен, защо наказан –
не знам. Неведа черна заслони

бездънното небе на мойто Време
и то ми праща днес нощи и дни,
които само Тя ще ми отнеме.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Силвия Гогова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6176>]